

voorbij is. En dan wordt het dag. Heelemaal dag. Nu klinkt het woord der belofte: „Hij zal voor Hem henengaan....“

En de priester telt.... Hij rekent.... Hij telt zijn jaren en die van zijn vrouw. En hij twijfelt: „Waarbij zal ik dat weten?“

Zoo zijn wij menschen.... Bidden om de vervulling van de beloften Gods; en wanneer God dan vervulling toezegt, dan gaan wij rekenen, en dan twijfelen we. Ja, immers God kan niet worden nagerekend: Hij moet geloofd worden.

En wanneer de priester twijfelt, dan is God de trouwe. Trouw aan Zichzelf, maar ook trouw aan Zijn zwakke kind.

Zacharias krijgt straf.

En hij krijgt een teeken.

Teeken en straf zijn één.

Gods trouw weet den weg te vinden om tegelijk het ongeloof te bestraffen en het geloof een steun te bieden, zoodat Zijn kind, door Hem gebogen, tegelijk boete kan doen en in aanbidding zijn God kan verheerlijken.

Doch onder Zijn straffen van den twijfelaar, en bij het ongeloof van Zijn priester houdt God toch woord.

Door de bezoeking van Zacharias heen loopt naar Zijn woord de lijn van vermindering van den druk der kastijding en de verlevendiging van de hoop op vervulling van Gods belofte parallel. „Gij zult stom zijn, totdat deze dingen geschied zullen zijn.“

In de geboorte-ure van het koninkrijk der hemelen laat God aan Zijn volk zien, hoe Hij doet met den twijfel en het ongeloof Zijner kinderen.

Hij belooft: Gij zult een zegen zijn.

Hij spreekt het uit: Ik zal bij U zijn.

Gij zult het mogen zeggen: Immanuel!

En wanneer gij dan om een zegen hebt geboden in deze adventsdagen, dan gaat gij rekenen. En dan groeit de twijfel in uw hart. Dan snijdt uw ongeloof de hope weer af. Dan zegt ge: „Waarbij zal ik dat weten?“

En menigmaal moet God dan kastijden. Hij maakt u stom. Hij ontnemt u de mogelijkheid om u uit te spreken tegen Hem, tegen wien ge u zoo hebt misdagen. Het wordt dan heel donker vaak.

Ja, in die donkerheid ontvangt ge uw straf, wijl ge niet hebt geloofd.

En toch is er Gods zegen in, indien ge maar geloovig verstaat, wat God doet. Hij wil u toonen, dat Hij de machtige is in uw leven, dat Hij de beschikking heeft over uw hart. Opdat gij u aan Hem zoudt overgeven. Door Zijn straf wil Hij zich openbaren als de Getrouwe aan Zijn eigen Woord.

Maar, gij, die in donkerheid doolt om eigen ongeloof: gij moogt het weten, dat die God, die getrouw is aan Zijn Woord, ook Zijn beloften houdt.

Opdat gij moed zoudt grijpen. En geloovig Kerstfeest zoudt wachten.

Misschien is het donker geworden in uw ziel; door uw eigen schuld.

O, zie, wat God doet. Zie, wat Hij gedaan heeft.

Bid om te kunnen en te willen zien.

Dan zult ook gij, naarmate de dag der vervulling van Kerstfeest nadert, ontheven worden van den druk van uw straf. Dan zult ook gij al meer wandelen in het Licht. Tot de jubel doorbreekt: „Geloofd zij de Heere... want Hij heeft verlossing tweegebracht Zijn volk“....

Dan viert ge Kerstfeest.

J. W.

KERKELIJK LEVEN

Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraaid?

X.

Uitgangspunt voor de bespreking van deze urgente kwestie is het rapport, dat in deze materie op de Synode van 1917 werd uitgebracht en de conclusies, welke daar werden aangenomen. De Synode achtte een herziening van de Statenvertaling niet bestial noodzakelijk.

Ten opzichte van de wenschelijkheid stond zij anders. Het rapport onderscheidde daarbij tusschen het groote bezwaren. De laatste zou de moeite niet loonen. Het gaf de voorkeur aan de tweede. Toch meende het rapport, en de Synode sloot zich daarbij aan, dat de Synode daartoe niet zelf het initiatief moest nemen, omdat nog te veel voorarbeid moest worden verricht.

Het bezwaar van den vóór-arbeid is thans weggenomen. Bijna een derde van heel de Schrift is door Gereformeerde Godgeleerden sindsdien opnieuw vertaald en gekommentarieerd. Dit mag voldoende geacht om met den definitieven vertalingsarbeid een aanvang te maken.

Zij, die dien voorarbeid hebben verricht zijn als vanzelf tot vertalers aangewezen. Zij staan thans nog in de kracht van hun leven. En waar met de vertaling een aanzienlijke tijd is gemoeid, is uitsluitend zeer te outreden.

Ook dit mag niet vergeten: gelijk in den tijd der Statenvertaling is ook thans het tekstonderzoek tot een rustpunt gekomen. Men kan zeggen, dat we thans een nieuwen textus receptus van het Nieuwe Testament hebben. Is dan niet de gelegenheid gunstig om nu met een verbeterde bijbelvertaling te beginnen?

Is de Statenvertaling tot stand gekomen in een tijd, toen men zich voor de autoriteit der Schrift boog en heeft zij er middelijkerwijs toe meegewerkt, dat in den tijd van inzinking, welke daaro pgevolgd is, vele eenvoudigen aan de waarheid vasthielden, wij hebben er ons ernstig rekenschap van te geven of ons in deze mis-schienen niet een da capo van het verleden wacht en of wij verantwoord zijn, wanneer wij het nageslacht niet het kostelijk kleinood nalaten aan een verbeterde bijbelvertaling. Wanneer onverhoopt de deformatie onze kerken mocht verminken, is wellicht in geen eenwen een zuivere vertaling te wachten. En zoolang kan onze Statenvertaling niet meer mee.

Op het reformatorisch program behoort verbetering der bijbelvertaling te staan vóór uitbreiding der belijdenis en herziening der liturgie, hoe gewenscht beide laatste ook zijn. Want en belijdenis en liturgie zijn ten opzichte van de Schrift secundair. God heeft de zielen der geloovigen aan die Schrift gebonden. Verreweg de meesten kennen echter de Schrift slechts in een vertaling. Maar dan heeft de kerk ook te zorgen, dat deze vertaling zoo getrouw mogelijk zij. En nu zal geen deskundige durven beweren, dat de Statenvertaling, hoe uitnemend ook, het meerdere licht doet nitschijnen, dat God over de Schrift voor het tegenwoordige geslacht deed opgaan. Het verschil tusschen „grondtekst“ en Statenvertaling is waarlijk niet zoo gering. Neemt men dat verschil niet zooveel mogelijk weg, dan zal hiervan het gevolg zijn, dat de gemeente meer en meer los wordt van het Woord.

Symptomen van losworden van het Woord komen af en toe in de prediking reeds tot uiting, door de individuele vertalingen, welke van den kansel soms worden geboden en waarbij er zijn, die nog gebrekkelijker zijn dan de Statenvertaling.

Nog enkele symptomen kunnen genoemd als het lezen van andere vertalingen, bewerkt door mannen, die niet op Schriftgeloovig standpunt staan bij huiselijke godsdienstoefeningen en de vraag, waarmee men beroep op de Schrift soms krachteloos zoekt te maken; maar is de vertaling van dien tekst wel juist?

Waar nu de stand van zaken is, gelijk we dien beschreven, gevoelt men toch, dat de kerk er zich niet van kan afmaken met de gemeente voor te houden: houd u aan de Statenvertaling, want die is niet zoo gebrekkelijk, dat de weg der zaligheid daaruit niet kan worden gekend.

Natuurlijk moet het toegestemd, dat men den weg des heils daaruit klaar en helder weten kan.

En wanneer dan ook de vraag: hoe word ik zalig, de voornaamste was, zou men zich over een verbeterde vertaling niet zoo bezorgd behoeven te maken.

Zelfs zou men dan wel met enkele gedeelten van de Schrift kunnen volstaan.

Maar de Gereformeerde neemt een hooger standpunt in.

Als hij recht staat is het hem niet in de eerste plaats om zichzelf en om zijn zaligheid, maar om God te doen.

Wat zegt God?

Dat is de vraag, welke boven alle andere uitgaat. Wij moeten weten, wat God openbaart aangaande Zichzelf, aangaande de wereld in haar geheel, aangaande den mensch in het bijzonder.

Dan wordt elke tekst van de Schrift kostbaar.

Dan hebben wij de gansche Schrift nodig, ook die gedeelten, welke met 'smenschen verlossing geen rechtstreeksch verband houden. Dan verlangen wij er naar ook die teksten, die door de Statenvertaling gebrekkelijk zijn weergegeven, zuiverder voor ons te zien, opdat wij den eenigen, waarachtigen God beter mogen leeren kennen.

Indien het bij ons waarlijk gaat om God en Zijn Woord, dan worden wij van alle konservatisme in deze vrij.

Zeker, de Statenvertaling is ons volk dierbaar. Zeer terecht.

Maar zij is toch niet dierbaar om de klanken, de zinswendingen, de minder juist vertaalde teksten?

Zij moet toph dierbaar zijn, omdat zij het woord Gods vertolkt?

En als er dan beter vertolking mogelijk is, dan hebben we die toch als met beide handen aan te grijpen?

Zien we toch toe, dat wij niet oude, bekende klanken meer liefhebben dan Gods Woord zelf.

Wij zullen thans met enkele voorbeelden duidelijk maken, hoezeer de Statenvertaling verschilt van de vertalingen, die ons thans door mannen van wetenschap, maar die tevens onvoorwaardelijk buigen voor de autoriteit van de Schrift, worden geboden.

Wij willen geen eigen vertalingen geven, maar uit den belangrijken voorarbeid, welke nu reeds voor een verbeterde vertaling van Gereformeerde zijde gereed ligt, putten.

Men zal bemerken, hoe op menig punt verrassend licht opgaat.

Wij maken geen jacht op die gedeelten uit de vertalingen, waar het verschil het allersterkst aan het licht treedt.

Veel eer doen we slechts hier en daar een greep. Wij drukken beide vertalingen naast elkander vers voor vers af.

Als eerste voorbeeld kiezen wij den 16den psalm. Links vindt men de Statenvertaling, rechts die van prof. Dr. A. Noordtjz in de „Korte Verklaring der Heilige Schrift“, uitgegeven bij Kok in Kampen:

1. Een gouden kleinood van David.
Bewaar mij, o God! want ik betrouw op U.
2. (O mijn ziel!) gij hebt tot den Heere gezegd: Gij zijt de Heere; mijn godheid (raakt) niet tot U.
3. (Maar) tot de heiligen, die op de aarde zijn en de heerlijken, in welke al mijn lust is.
4. De smarten dergenen, die eenen anderen (God) be-giffen, zullen vermenig-vuldigd worden; ik zal hunne drankofferen van bloed niet offeren, en hunne namen op mijne lippen niet nemen.
5. De Heere is het deel mij-ner erve en mijns bekens; Gij, Gij onderhoudt mijn lot.
6. De snoeren zijn mij in lieflijke plaatsen gevallen, ja, een schoone erfenis is mij geworden.
7. Ik zal den Heere loven, die mij raad heeft gege-ven; zelfs bij nacht onderwijzen mij mijne nieren.
8. Ik stel den Heere gedurig-lijk voor mij, omdat Hij aan mijn rechterhand is, zal ik niet wankelen.
9. Daarom is mijn hart ver-blijd, en mijne eere ver-heugt zich; ook zal mijn vleesch zeker wonen;
10. Want Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat uw Heilige de verderving zie.
11. Gij zult mij het pad des levens bekend maken; verzadiging der vreugde is bij U aangezicht; lieflijken zijn in Uwe rechterhand, eeuwiglijk.

1. Een miktam van David.
Bewaar mij, o God! want bij U schuil ik.
2. Ik zeg tot den Heere: „mijn Heer zijt Gij; voor mij is er geen goed bo-ven U“.
3. Maar tot de heiligen, die in het land zijn: „zij zijn de heerlijken; al mijn lust is in hen!“
4. Vele zullen worden de smarten van hen, die een anderen (god) hebben in-geroofd. Ik zal niet ple-geen hun drankoffers van bloed noch hun namen op mijn lippen nemen.
5. De Heere is het deel mij-ner erve en mijns bekens; Gij, Gij maakt ruim mijn lot.
6. Een bezit viel mij toe in lieflijke omgeving; ja, mijn erfdeel is mij zeer wel-gevallig.
7. Ik zeg den Heere, die mij raad heeft gege-ven; zelfs des nachts waken mijn nieren mij op.
8. Ik stel den Heere be-stendig voor mij; is Hij aan mijn rechterhand, dan wankel ik niet.
9. Daarom verblijdt zich mijn hart en verheugt zich mijn ziel; zelfs zal mijn vleesch wonen in zeker-heid!
10. Ja, Gij laat mij aan het doodenrijk niet over, geef uw gunsteling niet over om het graf te zien.
11. Gij maakt mij het pad des levens bekend; ver-zadiging van volle vreug-de is met U aangezicht; lieflijken zijn in Uwe rechterhand eeuwiglijk.

Vergelijkt men nu deze beide vertalingen met elkander, dan heeft de nieuwe reeds dit vóór, dat het in den vorm beter het dichterlijk karakter doet uitkomen.

Voorts, Prof. Noordtjz laat in het opschrift „mik-tam“ onvertaald. Hij doet dit uit voorzichtigheid. Want dat het, gelijk de Statenvertalers willen „gou-den kleinood“ zou beteekenen, berust op raden en gissen. „Gouden kleinood“ heeft ongetwijfeld iets, dat er bij de gemeente wel in wil. Maar men kan de gedachte ervan op alle psalmen toepassen. Evenwel is het geen weergave van „miktam“. En gelijk de Statenvertalers boven den 7den psalm Schiggajoon of Sjiggajoon onvertaald lie-ten, verdient het eerlijkheidshalve aanbeveling ook hier het woord „miktam“ onvertaald te laten staan.

Dit is echter nog maar een kleinigheid.

Van veel meer gewicht is de vertaling van het 2de en 3de vers. Hier heeft men een bewijs, hoe onze Statenbijbel soms onleesbaar is. De Sta-tenvertalers hebben er de woorden, welke hierboven tusschen haakjes zijn geplaatst, ingelast. Zij meenden daardoor den zin te verduidelijken. Maar inderdaad werd die er slechts duisterder door. Ook in hun kanteekeningen geven zij geen op-heldering, die bevredigt. Leg daarnaast nu eens de vertaling van Prof. Noordtjz. Inlascningen van zinsdeelen zijn hier niet nodig. De vertolking is ongedwongen en ongewrongen. En welk een scho-ne beteekenis ligt erin! David spreekt in het 2de vers zijn liefde uit tot den Heere, in het 3de zijn liefde tot 'sHeeren volk. Boven God gaat hem niets, maar sterk voelt hij zich ook verknocht aan zijn broederen, wien hij de eretitel geeft van heiligen en heerlijken. Hier is waarlijk het onleesbare leesbaar geworden.

Zoo vinden we nog meer in dezen psalm, zij het dan ook niet zóó ingrijpend.

Nu begrippe men ons wel.

Wij dienen de vertaling van Prof. Noordtjz niet aan als een vertaling, welke zonder verdere dis-cussie van wetenschappelijke mannen kan wor-den overgenomen.

Er zijn uitdrukkingen in (we zeggen dit niet om kritiek te oefenen, maar om door voorbeelden onze bedoeling toe te lichten), welke wij gaarne aan nadere overweging zagen onderworpen.

Zoo zouden wij voor ons in het 6de vers gaarne de gedachte van „snoeren“ zien behouden, gelijk ook andere nieuwere vertalingen doen. Daardoor blijft beter het Oostersche karakter van dezen psalm bewaard. Voor geoeefende bijbellezers is de asso-ciatie van meetsnoer en bezitting niet moeilijk. En een vertaling behoeft ook weer niet alle uit-legging overbodig te maken.

Bij het 10de vers valt het te prijzen, dat voor het woord „hel“, dat tot misverstand leiden kon, naar een betere uitdrukking werd gezocht. Dat die in „doodenrijk“ gevonden is, zouden we niet gaarne willen bevestigen. We weten wel, dat die term zich langzamerhand onder ons heeft inge-burgerd. Maar we zouden het geen verlies achten, wanneer hij zoo spoedig mogelijk werd uitgebuerd. Vooreerst toch is de samenstelling: dooden-rijk leelijk en on-Hollandsch. Men spreekt immers ook niet van een levenden-rijk! Voorts ligt er het denk-beeld in opgesloten, dat de dooden een rijk vor-men. Daarin schuilt voor ons iets tegenstrijdigs. Zoo is er meer.

We hebben hier echter met kostelijk voorbe-

reidend we-king tusschen den geboren kan gelden.

In elk g-de nieuwe-menig punt Aan den van de Psal-bieden.

Voor ons

= Een oud

Een twis-oud, die v-Haag het te voors-

Wij bedo-School.

Zouden-zich met e-weging mo-laten door-

Oi, zoud-van de rus-

Er is nu-Mocht de-de orde w-tuurlijk de

= Nog niet.

In een f-uitnoodiging-van het gel-

den heer A-verschijnen-radijs“, is

Mogen w-derdaad nie-

Blijkbaar-en uit welk-uitgaan.

Laat mij-eerste zinstr-nog eens in-

Wij schre-tember j.l.-„Door m-

„wetenschap-men, dat o-gesproken.

„Nu stu-meerde he-

„Het zal-van de zij-bet spreke-

„Iomogto-stem het v-over uit t-

„Doch he-„Wij noo-„legenover-debat.

„Laten zi-leveren, d-gesproken-

„Wie in-„ing hier-

Hieruit b-woodiging g-schappeli-slang in he-

Tot hen-en het an-medium van-zich niet i-

Tot heden-wetenschel-Zij, die-wetenschappi-lalen.

En nu o-eerecht te-strijding all-„raagt.

Toch was-Wij eeren-de mannen-

hij de pogh-Het is ve-op zijn po-

Integende-Als de i-hopen we-

doen.

Mits slec-brochure n-diging kun-

Iemand e-wordsen a-

doet word-gesproken.

Goed!

Maar la-onwetensch-thans open-

Dan kun-Dan mog-